

De la bucuria Mironosițelor la bucuria Sfintei Liturghii
Duminica a 3-a după Paști
(a Mironosițelor)
26 aprilie 2026

„În vremea aceea a venit **Iosif cel din Arimateea**, sftenic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, **a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus**. Iar Pilat s-a mirat că Iisus a murit așa curând și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Deci, aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Atunci Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și **L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă și a prăvălit o piatră la ușa mormântului**. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Și, **după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă**. Și dis-de-diminează, în ziua cea dintâi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; și ziceau între ele: **Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?** Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: **Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici**. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus vouă. Și, ieșind, au fugit de la mormânt, căci **erau cuprinse de frică și de uimire**, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau” (Ev. Marcu 15, 43-47; 16, 1-8).

---

1. Duminica – marele Paște al Bisericii și ziua înnoirii Învierii

Duminica Mironosițelor este a treia pecete sărbătorească a celui mai mare praznic al Bisericii, Învierea lui Hristos, rememorând în Sfânta Evanghelie atât punerea în mormânt a Mântuitorului de către Iosif din Arimateea, cât și venirea Femeilor Mironosițe la mormântul Domnului, spre a-i unge trupul cu miruri de mare preț. Sinaxarul sintetizează astfel tematica praznicului: „În această zi, a treia Duminică după Paști, prăznuim sărbătoarea Sfintelor femei Mironosițe. Facem încă și pomenirea lui Iosif din Arimateea, care era ucenic în ascuns al Domnului, și a lui Nicodim ucenicul, care venise noaptea la Mântuitorul”. În celebrarea liturgică a Duminicii Mironosițelor sunt evocați Iosif și Nicodim (amintit în imnografia sărbătorii) ca martori ai înmormântării trupului Domnului, precum și femeile Mironosițe ca „martorii nemincinoși și cei dintâi ai învierii”. **Alături de Duminica Tomii, Duminica Mironosițelor constituie o înnoire a învierii**, ambele deschizând o înțelegere mistagogică profundă a întregului an liturgic. Duminica Tomii este numită în sinaxarele grecești și românești „**Duminica Antipasha**”. Prepoziția „anti” în limba greacă nu înseamnă „împotriva”, cum am fi tentați să o traducem, ci „în loc de”. Așadar Duminica Tomii este „în loc de Paști” sau ține loc de Paști, în sensul actualizării Învierii Domnului, așa cum mărturisește sinaxarul acestei sărbători:

*„Deci, deoarece Învierea Domnului întrece în măreție toate celelalte lucruri din viață și este mai presus de toată cugetarea, o înnoim și o prăznuim nu numai în fiecare an, ci și pururea, în fiecare a opta zi. Astfel, **Duminica de azi este întâia înnoire a Învierii, care cu dreptate se poate numi și a opta, și cea dintâi**”.*

Dacă Duminica Tomii este prima înnoire a Învierii Domnului, celelalte Duminici sunt toate înnoirii ale Învierii, adică zile sfinte, în care Biserica face trecerea de pe pământ la

cer, căci cuvântul Paște înseamnă „trecere”. Astfel, fiecare Sfântă Liturghie Duminicală este un Paște care urcă Biserica de la viața stricăcioasă la cea nestricăcioasă. Fiind a opta zi, este o icoană a împărăției veșnice a lui Hristos, purtând în ea chipul veacului ce va să fie. Duminica Sfințelor Femei Mironosițe este din nou a opta zi de după Duminica Tomii, iar astfel este și ea un Paște, iar fiecare a opta zi, adică fiecare duminică, este un nou Paști. În acest mod, mergând din Paște în Paște, din duminică în duminică, Biserica, Trupul lui Hristos și laboratorul Învierii împărtășește lumii viața cea nouă care a răsărit din mormânt. Primele care au experimentat această bucurie a întâlnirii cu Hristos cel Înviat, Domnul cel veșnic, au fost Mironosițele.

2. Femeile Mironosițe – dragostea care biruie teama

Sfântul Ioan Gură de Aur numește Femeile Mironosițe „**Apostolii Apostolilor**”, deoarece ele au vestit primele apostolilor vestea și bucuria Învierii. Cuvântul „apostol” provine din greacă și înseamnă „trimis”. Ele au devenit datorită a **trei virtuți centrale – credința, dragostea și curajul** – „trimisele” Domnului Înviat să vestească Apostolilor, adică viitorilor „trimiși” ai Săi în întreaga lume. Datorită virtuților amintite, au primit daruri neprețuite: de a vedea primele mormântul gol, de a fi primele martore ale Învierii, de a auzi primele cuvintele: „Bucurați-vă!” și de a cuprinde primele picioarele Domnului Înviat, căruia I s-au închinat (Matei 28, 8-9).

Sfântul Evanghelist Luca descrie așezarea lor duhovnicească, arătând că „femeile, care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul și cum a fost pus trupul Lui. Și, întorcându-se, au pregătit miresme și miruri; iar sâmbătă s-au odihnit, după Lege” (Luca 23, 55-56). În graba dinaintea Paștelui iudaic trupul Domnului fusese uns doar cu aloe și smirnă, însă ele au râvnit să împlinească tradiția cum se cuvenea pentru Învățătorul lor, anume să-l ungă cu miruri de mult preț și să-L plângă, așa cum sunt plânși morții noștri până astăzi. Prin aceasta, Mironosițele devin împlinitoare ale Legii, trăitoare depline ale credinței, iubind concret și adevărat. Nu știau cine le va ajuta în mod concret, cum vor putea să dea la o parte piatra de la ușa mormântului. Ele știu una și bună, împlinirea legii, stăruirea în iubire, lucrul bine făcut până la capăt. Drumul lor în credință între vineri și duminică de dimineață, trecând prin odihna și liniștea Sabatului, este un chip al vieții cu Dumnezeu, căci uneori El „este ascuns” ochilor noștri, precum Domnul pus cu trupul în mormânt. Mironosițele respectă sabatul, timp al tăcerii și așteptării, nu este neliniște în pregătirile lor. Suntem parcă în Condacul al 5-lea din Acatistul de mulțumire „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”:

*„Nu sunt cumplite vijorele vieții pentru acela în al cărui suflet strălucește
făclia focului Tău. Împrejur - vreme rea și întuneric, groază și urlat de vijelie;
iar în sufletul lui e pace și lumină: acolo e Hristos! Și inima cântă: Aliluia!”*

Împrejurul lor moarte și nesiguranță, însă ele pornesc dis se diminează să împlinească porunca dragostei. Astfel ne învață și pe noi să-l dorim pe Dumnezeu, să începem fiecare zi și fiecare lucru căutându-L pe Hristos. Să nu ne temem de problemele și încercările care vor veni, să ne punem pe drum, căci Dumnezeu va avea grijă de toate. Așa cum în cazul lor a trimis îngerul ca să înlăture piatra de la ușa mormântului, tot la fel va trimite îngerii să „răstoarne pietrele din viața noastră”, atunci când noi nu vom avea soluții. Învățăm așadar de la Mironosițe să ne așezăm în porunci, îndeosebi în credință și dragoste, să facem primul pas cu curaj, iar Dumnezeu va împlini cu siguranță partea Lui. Mironosițele fac ceea ce părintele Arsenie Papacioc numește punerea harului în mișcare. Iar pentru aceasta primesc cel mai mare dar, anume bucuria de a-L vedea și a se închina primele Domnului Înviat și biruitor asupra morții. Temerile și fricile lor a fost transformate de Dumnezeu în bucurie!

3. „Bucurați-vă” – bucuria ca dar al Sfântului Duh în Sfânta Liturghie

Pericopele Învierii Domnului descriu trăiri emoționale puternice, care se întind de la frică, teamă și uimire până la bucurie de negrăit. Sfântul Evanghelist Marcu ne spune în pericopa evanghelică de astăzi că Mironosițele, „ieșind, au fugit de la mormânt, căci erau cuprinse **de frică și de uimire**, și nimănui nimic n-au spus, căci **se temeau**” (Marcu 16,8). Sfântul Evanghelist Matei menționează, pe de altă parte, că au plecat în grabă de la mormânt, „cu **frică și cu bucurie mare** au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: **Bucurați-vă!** Iar ele, apropiindu-se, **au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat**” (Matei 28, 8-9). Femeile Mironosițe deschid astfel drumul martirelor, mărturisitoarelor, cuvivoaselor, mamelor creștine, care zilnic în fața icoanei Sale, în Biserică și în multe alte împrejurări „cuprind picioarele Lui” și I se închină. Femeile creștine care poartă în inimă bucuria întâlnirii cu Domnul Înviat o transmit peste tot în jurul lor: cresc copiii în credință; înfrumusețează bisericile; săvârșesc parastasele pentru cei adormiți; priveghează la pătuțul noilor născuți și au grijă de cei bolnavi, umplu bisericile la Sfânta Liturghie într-un număr covârșitor de mare în comparație cu cel al bărbaților.

În timp ce apostolilor Hristos le-a dăruit pacea Sa, femeilor mironosițe le-a spus „Bucurați-vă!”. **Pacea și bucuria sunt cele mai mari daruri dăruite de Domnul Înviat.** După ce duminica trecută am prezentat modul în care pacea este trăită în Sfânta Liturghie, în această duminică voi arăta în doi pași faptul că Sfânta Liturghie este lăsată pentru a ne umple pe toți de Bucuria Învierii! Prima dovadă este rugăciunea rostită de preoți la icoana Mântuitorului înainte de a începe sfânta slujbă:

*„Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule; că de voie ai binevoit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să izbăvești din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm Ție: **Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea**”.*

Această rugăciune ar trebui învățată pe de rost de toți credincioșii și rostită de fiecare dată când se închină la o icoană a Mântuitorului. A doua dovadă este ultima rugăciune din Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, pe care preotul o rostește în fața mesei proscomidiarului, pe care se află Sfintele Daruri, din care participanții la slujbă s-au împărtășit de curând:

*„Plinirea Legii și a prorocilor Tu însuși fiind, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce ai plinit toată rânduiala Părintelui Tău, **umple de bucurie și de veselie inimile noastre, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin**”.*

Primind cuvântul lui Dumnezeu în inimă, părtăși la mântuirea dăruită de Hristos, împărtășiți cu Trupul și Sângele Său, primind așadar „medicamentul nemuririi” (Sf. Ignatie Teoforul), ar trebui să plecăm din biserică cu inimile pline de bucurie și de veselie. Nu sunt însă bisericile noastre pline de oameni triști? Pentru a ne încredința că este așa, ajunge doar să aruncăm o privire asupra participanților la Sfânta Liturghie. Cum de așteptăm atunci ca alți oameni să creadă în Hristos, să vină la biserică și să ni se alăture în rugăciune, când noi în loc să transmitem lumii întregi bucuria Învierii, ne lăsăm copleșiți „de toată grija cea lumească” și de tristețe?